

— Та казвамъ ти, нѣмаше никой, нафиле си се трудилъ, Иванчо. Въ това врѣме бурята съ всичката си сила свирепейше навънъ.

— Ахъ бай Марко, забравихъ да те питамъ, каза докторътъ внезапно, намира ли те тая вечеръ нѣкакъвъ момъкъ?

— Какъвъ момъкъ?

— Единъ страненъ момъкъ, доста лошо облѣченъ, но ми се видѣ интеллигентенъ, до колкото го забѣлѣжихъ... Питаше дѣ е вашата къща.

— Дѣ го видѣ? Не ме е намиралъ никой, отговори бай Марко съ видимо смущение, което гоститѣ му нѣмаха причина да забѣлѣжатъ.

Докторътъ продължи спокойно:

— Единъ момъкъ ме застигна по мръкнало при Хаджи-Павлевия гюль. Попита ме учтиво: „господине, можете ли ми обади, далеко ли стои Марко Ивановъ? Искамъ да го намѣрж, кажи, за пръвъ пѣтъ идж тука...“ На менъ случайно пѣтя ми бѣше на самъ и му прѣдложихъ да върви съ мене. Изъ пѣтя гледахъ го, гледахъ го, той бѣше, сиромаштъ, почти голъ... тѣничко скжсано сетре, до колкото видѣхъ въ тъмнината... Сухъ, слабъ и едвамъ се държеше на крака, а поистина врѣмето... Не смѣяхъ да го питамъ отъ дѣка е и защо е такъвъ, но ми станж мило за не цастниятъ, и така тежко... Погледнахъ гарибалдейката си — ожулена, зала-дала, вика се. „Нѣма ли да се сърдите, господине, ако ви дамъ моята дрѣха?... Тѣй ще простинете?“ Каже: благодарж, и ж зе. Така дойдохме до васъ и азъ го оставихъ. Та щѣхъ да ви питамъ кой бѣше негова милость?

— Казахъ ви, че ме не е търсилъ никой.

— Чудно нѣщо казалъ докторътъ.

— Да ли не е тозъ човѣкъ разбойникътъ,